

Mutual Mèdica

De mutualisme

Diàlegs exemplars

per

A. ANDREU I CABESTANY

CAFFÈ d'una gran plaça de ciutat catalana, dia de mercat, primeres hores d'una tarda plena de sol de la tardor; junts en una taula, prenen cafè dos companys d'estudis del Clínic, que ara exerceixen en poble diferent, bastant apartat l'un de l'altre, i sense relació ni veïnatge. Com que feia ben bé quatre anys que no s'havien vist, l'enfrontar-se avui, els ha omplert d'alegria, tant, que han dinat plegats i ara prenen cafè amicalment. Parlen de les famílies llurs, de la tasca, dels amics. I, a aquí, el cronista, desconegut d'ells, sent com En Pep, l'un amic, diu a l'altre, l'Ernest:

Pep.—Saps, Ernest, que En Joan X., el company que estudiava amb nosaltres, tan aprofitat i entenimentat, i que fa nou o deu anys que exerceix a la vila de M., fa molts mesos que no pot visitar, com a conseqüència d'una melíteunis que l'ha deixat baldat; i no vulguis saber pas, no sols la seva dissort amb el seu dolor, sinó la de la seva pobra família, muller, dues nenes i un nen, el més gran dels quals té vuit anys. No sé pas com s'ho fan, encara que haguessin fet alguns estalvis. I ella, la pobra, a més de la feina que té a casa, encara s'escarrassa, fins a altes hores de nit, cosint i brodant per altri, per així poder mig menjar la família seva... No sé, no sé què serà d'ells, si el pobre amic no guareix aviat...

Ernest.—I els de la família, que no l'ajuden?

Pep.—Prou feina tenen a viure.

Ernest.—I els companys del districte, què fan?

Pep.—Els companys, primer l'auxiliaren molt, passant-li visita; fins una profitosa recapta li feren als primers mesos; però, ja saps el que passa sempre, quan una malaltia es fa llarga, que tot-hom es cansa de tot, i quan és un pobre encara més.

Ernest.—I el Sindicat, almenys la Caixa de Beneficència, si el pobre no n'és soci encara, ja que la dita Caixa mai no té un no per a ningú, parli com parli i sigui d'allà on sigui, mentre sigui família de metge, o metge que de veritat necessiti?

Pep.—També tens la *seba* del Sindicat, tu? Que no recordes la munió de crims que en nom d'ell es realitzaren, aleshores d'aquelles disbauxes socials? No, no me'n parlis del Sindicat, ni el nom en vui sentir. Jesús! Jesús!...

Ernest.—Escolta, amic, asserena't i anem a pams: tu, en parlar del Sindicat, generalitzes i confons els continents; ja saps tu, *que el nom no fa la cosa*. Jo no vui entrar en discussions, que potser ens portarien a parlar de política, que mentre estudiàvem a Barcelona, quan en parlàvem, recordaràs que mai no ens enteníem; no, el nostre Sindicat, el de Metges de Catalunya, no és polític, ni mai en pot fer de cap mena de política, mai.

Pep (mig rient, amb incredulitat).—És que el Sindicat de Metges, per ventura, és diferent d'aquells que hi havia; no és, com aquells, comunista, socialista; no vol, com aquells, el terrabastall de Rússia, el *caos*...

Ernest.—Així estàs de papers, amic; que no llegeixes, que no veus ni parles amb cap company? Que no celebres cap consulta al poble, amb companys dels pobles veïns o de ciutat, que almenys t'assabentin? A part d'això, que no llegeixes, no diré el nostre BUTLLETÍ, que va pels vuit anys de vida, que de segur has de rebre cada mes, sinó simples revistes professionals, que de tant en tant en parlen? Fins els diaris parlen de les Assemblees del Sindicat i de la Mutual, cada any almenys una vegada.